

Vítr zesílil a tu se ozve nový zvuk – něco na způsob kamínků dopadajících na kuchyňskou podlahu. To ten dub opodál, napadne Joan. Žaludy padající na zem. Chvilku jí to zní jako pleskot spousty dětských nožiček.

Do boku ji tlačí něco tvrdého. Vytáhne z pod něj kámen větší než pěst. Možná to je kus betonu. Jediným pohybem zápěstí ho odhodí kousek stranou. Zároveň se jí v kabele rozsvítí telefon.

Jsi tam? chce vědět Paul.

Chce mít svého muže vedle sebe. Tak strašně moc by si to přála. Samozřejmě že si to ve skutečnosti nepřeje – nechtěla by, aby byl i on v nebezpečí –, ale vzpomene si na pevné křivky jeho těla přitisknuté k tomu jejímu, když večer zhasnou, na to, jak leží spojeni do tvaru písmene S, hezky stehno na stehno a břicho u zad, a ona se pupíkem dotýká jeho páteře.

Nechce se jí odpovídat. Vůbec se jí nechce cokoliv písemně formulovat.

Musí to počkat. Na displeji se totiž objeví nejnovější zprávy. Znervózní očekáváním, zároveň pocítí úlevu, že telefon konečně nabízí nějaké aktuální informace. Něco se děje a konečně dorazila policie. Ti střelci jsou mrtví. Hlavou jí víří všechny případné eventuality. Pak ale vytáhne telefon, přečte si, co se tam píše, přečte si to znovu a ještě jednou, protože to vůbec nedává smysl.

Desítky mrtvých při bleskových povodních v Texasu, stojí na displeji.

Vůbec si nedokáže představit, že by i jinde mohli umírat lidé. Dál zírá na ta slova před sebou a pak je jediným pohybem prstu smaže. Ohlédne se po Lincolnovi, který sedí, opravdu jenom sedí, a v ruce drží Predátora.

Musí odpovědět Paulovi.

Čekáme, napíše, přemýšlím, jestli se o něco nepokusit.

Jeho odpověď dorazí dřív, než si stihne cokoliv rozmyslet – a je natolik přímá, že v ní není prostor pro jakoukoliv nejistotu.

ZŮSTAŇ NA MÍSTĚ.

To si jako myslí, že ji přesvědčí tím, když to napíše velkými písmeny?

Vždyť víš... začne psát, ale pak jí prsty zamrznou a ona je pozoruje v záři světla. Připomínají jí tanečnici hula hula. Uvědomí si, že si zálibně prohlíží vlastní prsty.

Jedna vteřina. Druhá. Třetí.

Zaposlouchá se.

Něco ji přimělo přestat psát. O existenci toho *něčeho* ví ještě dřív, než jí dojde, že to *něco* byl zvuk.

Pak to uslyší znovu. Zvuk, který i ona sama vydala na těch klikatých betonových cestičkách. Zvuk nohy škobrtnuvší o uvolněný kámen. Takové jakoby zaškrábání nebo zaskřípění. Dost možná i šepot. Přichází to od cesty za pletivovým plotem, od toho tmavého prostranství za jejich výběhem.

Rychle vypne telefon a přitáhne si Lincolna k sobě. Má pocit, že nedělá nic jiného, než že ho v jednom kuse nějak ta-

há, chytá, přitahuje si ho do náručí. Je nervózní, když je od ní daleko – *nechod' nikam daleko nekřič nejezdí rychle* –, až na výjimky, kdy se zas chytá on jí, kdy si ji on přitahuje k sobě, kdy jeho znervózňuje, že je ona daleko.

Mami, pósitoim, říkával, když ještě neuměl říkat „R“.

Naho-u, pósitoim pósitoim.

Rentgenuje tmu – už je naprostá tma –, ale kromě jejich výběhu nic nevidí. Ví, že tam roste bambus a někudy vedou koleje a betonové cestičky. Doufá, že to je jen ta žena s dítětem, anebo někdo jiný, kdo se snaží schovat. Pokud ano, slibuje Bohu, že na ně zavolá a nabídne jim, aby se k nim schovali. Pokud je tedy ten hluk způsoben něčím takovým.

Nic nevidí. Zato něco slyší.

Je to šepot, to je evidentní. Mužský šepot, připomínající špatně slyšitelné rádiové vysílání.

Takže se nikde nezabaríkadovali.

„Ticho,“ zašeptá na Lincolna, i když je úplně potichu, „ti zlí lidé.“

„Ccco...“ spustí, ale Joan ho umlčí. Poslechne ji a ona se rychle pomodlí. Už když tu modlitbu pronáší, napadne ji, jestli ji Bůh nechce potrestat za to, že si myslela, že je její dítě důležitější než dítě té ženy tam venku. Udělala by to znovu, nemůže toho doopravdy litovat, nemůže za sebou vláčet pocit viny jako kouli u nohy. Někdy se musí sama sebe ptát, jak to má doopravdy s vírou v Boha.

Ti muži jsou blíž a blíž. Evidentně jdou po té asfaltové cestičce, která vede souběžně s kolejemi. Čas od času jsou slyšet kroky, pak šoupání nohou nebo zaskřípění kamene.

Stíny jsou stále stejné, nic se nehýbe.

Nemyslí si, že by byli s Lincolnem vidět. Je si vědoma světel, která jsou připevněná na převisu terasy, i toho, že okraje výběhu jsou osvětlené, ale skalnatá část, kde se ukrývají, jí připadá zcela pohroužená do tmy. Zahýbe prsty. Sotva je vidí.

Ale ten telefon – jestli třeba viděli světlo displeje...

„Tady,“ ozve se ten tišší hlas. Ozve se mnohem blíž, než předpokládala. Děsivější slova snad nikdy v životě neslyšela.

„Támhle?“ přidá se ten druhý hlas.

„Ne. Tady někde.“ Pořád ještě nejsou vidět. Ale zdá se, že stojí jen pár metrů od jejich plotu – tak pět, šest? Nebo deset? Je to dost blízko na to, aby slyšela každé jejich slovo, i když musí tedy dost špicovat uši. Teď se nejspíš zastavili a čekají.

Viděli jí? Dívají se teď přesně jejím směrem? Míří na ně?

Na tváři jí zašimrá můra. Má těžká křídla. Nad hlavou zavře větev. Vítr jí vžene do úst vlasy, ale Joan je nevyplivne.

„Nic nevidím,“ prohlásí jeden z nich.

„Pšššt.“

Podívá se na telefon, který si strčila pod stehno, i když ho ve tmě nevidí. Je jí jasné, že museli zahlédnout světlo displeje, taky ví, že budou hledat tak dlouho, dokud je nenajdou. A může si za to sama. Byla si vědoma rizika, ale nebrala ho dostatečně vážně.

A cena, kterou za to zaplatí, bude příliš vysoká.

„Mami,“ řekne jí Lincoln do ucha. Vůbec netuší, jestli to bylo tak nahlas, jak jí to připadalo.

Někdy si posílají do ucha vzdušné polibky, co nejvíc na-

hlas to jde. Lincoln pokaždé řekne: *A teď ti mlasknu do ouška*, a vzápětí přísaje rty na její ušní boltec, a to už se ozve sladký, ale bolestivý náraz způsobený jeho polibkem, jeho něžným dechem, vlhkým a horkým výdechem, který z něj vyteče a vpije se jí do kůže a pak se vznese do výšky a rozplyne se.

„Zmiz,“ zašeptá natolik tiše, že si není vůbec jistá, zda ji slyšel. Ale určitě ano, protože stočil hlavu na její rameno.

Nějak se vyškrábala na kolena. Jednou nohou se už opírá o zem. Jako by byla připravena vyskočit a dát se do běhu. Jako by se chtěla rozeběhnout. Jenže nic nevidí a navíc stejně netuší, i kdyby nakrásně něco viděla, kam by běžela. Krom toho by ji slyšeli. Musela by přelézt přes zábradlí, nést ho v náručí a zábradlí je dobře osvětlené.

Nesmí se ani pohnout.

Netuší, jestli to zvládne. Jenže stejně tak si není jistá tím, zda je zvládne nechat dojít až k nim dvěma.

„Jseš si jistej?“ pochybuje jeden z hlasů.

Předpokládá, že jsou to tíž muži, kteří předtím vyšli z pavilonu opic, ale jistá si není. Už je nedokáže rozeznat podle hlasu. Oba mluví tlumeně.

„Někdo tu je,“ řekne ten hlas.

„Jako že se schovává?“

Druhý hlas mu neodpoví. Chvilí je slyšet jenom vítr a větve a nějaké trubení kdesi v dálce. Joan se vůbec nehýbe, s výjimkou toho, že hladí pořád dokola Lincolna po hlavě.

Ozve se řinčení. U plotu se něco pohnulo. Možná že bota nebo ruka zavadila o pletivo, nejspíš jeden z nich ztratil rovno-

váhu. Zdá se jí, že rozeznává obrysy hlav a ramen. Takhle ve tmě jsou dvourozměrné a beztvaré jako papírové panenky.

Ztratili jste cestu, ale teď už jste ji našli, ozve se nápěv, i když doopravdy to zpěv není. Deklamuje, pěkně falešně, stoupá a zase klesá hlasem. Zvlčili jste, vyvržení a osamělí, a tu jsem přišel já.

A pokračuje. Ještě víc nahlas. Joan si představuje, jak se u toho dotyčný směje, dokonce i napůl čeká, že u toho začne do rytmu tleskat.

To vy jste vládli, ale věděli jste, že přijdu. Teď skloňte hlavu a nastavte krk, nesu vám obojek.

Hlas se teď nese natolik, že ho slyší naprosto zřetelně. Připadá jí, že to je ten tišší hlas. Z těch dvou není tolik výrazný a je i výše posazený. Na někoho, kdo o sobě tvrdil, že je lovecký expert, si tedy nedává moc dobrý pozor na to, aby zůstal v utajení.

Nebo je jen tak moc sebejistý.

Nesu vám obojek, zopakuje. Rukou přejíždí po plotě, ne, počkat, něčím kovovým. Zní to skoro jako nějaký hudební nástroj.

Joan se snaží krotit dýchání. Vždyť skoro funí. Klepe se až v plicích.

Jedno to vaše ptáčátko tvrdilo, že chcete žít v míru, prohlásí jeden z nich v té úmyslně protahované řeči. No, aspoň nechal toho deklamování. Mluví teď tak nahlas, že díky tomu poznala, že nejsou ani přehnaně neopatrni, ani přehnaně sebejistí. Nebo minimálně nejen to. Jim jde totiž o to, aby je ten někdo, kdo je tu venku s nimi, slyšel.

Dál to drnčení plotu. Pravidelný kovový zvuk. Ozve se lupnutí žaludu dopadnuvšího na zem.

No a cos udělal?

Co jsem udělal, cukrouši? Zas ta protahovaná mluva. Dostala spoustu malých dárečků. Ruce, nohy, prstík nebo dva.

Oba se rozesmějí. V tom smíchu je něco víc, jakási spokojenost, souznění – jako by šlo o starý známý vtip. Tehdy jí dojde, že citují něco z televize.

Odkud to je, netuší, ale je si jistá, že je to tak. Kdysi měla kluka, který uměl zpaměti celé pasáže z *Čelistí*. A když u nich ještě bydlel bratr – to už si ani nepamatuje, ale bylo to ještě předtím, než zůstala sama s mámou –, prošpikovával hovor citáty ze *Star Wars*. Znělo to naprosto stejně. Ten kluk a brácha jakbysmet přepínali z jazyka do jazyka, spojovali různá slova, jejichž význam jí unikal. I tihle deklamující muži v tom mají obdobně energický, obdivný náboj, jako mívali ti dva tehdy.

Do vody šlo jedenáct set mužů a z ní se jich vrátilo tři sta šestnáct. O zbytek se postarali žraloci.

Tohle nejsou droidi, které hledáte.

Plot drnčí, jako by ho popadli a třásli s ním. Samozřejmě že se jim nepovede ho vyvrátit, jde jim jen o to udělat co největší hluk.

Přešli přes cestu, blíž k bambusům. Už je patrný pohyb, proměňující se odstíny tmy. I tímhle plotem zatřesou.

Nakukuju očičkem a vidím vás! zvolá jeden.

Jenže nic nevidí. To je Joan jasné. Je to jen taková hra. Doufají, že takto svou kořist vyplaší. Otec přesně takto používal

labradora na plašení hrdliček, když ještě bydlel doma. Hrdličky vzlétly a on je postřílel a pes mu je potom nosil zpátky, a když ještě nebyly mrtvé, utrl jim hlavu a hodil ji na zem. Prý že to je pro hrdličky méně bolestivé, ale i tak jim z díry v krku kapala krev a ta malá hlavička se zobákem zůstala ležet na zemi. Na lov ji vzal jen jednou, co tak pamatuje.

„Co tam vidíš?“ řekne ten muž už zase normálním hlasem.

„Něco černýho,“ odpoví ten druhý. Napadne ji, jestli nejsou opilí.

Jak se tak ti muži smějí, v Joan začne strach opadat, až se ustálí a ona ke svému překvapení zjistí, že je místo toho vzteky bez sebe. Tihle pitomci tady máchají zbraněmi a propěvují před ní nějaké odrhovačky. A její syn jí kvůli nim nařiká v náručí. Vzpomene si, jak byla na střední ve strašidelném zámku. Najednou se před ní vynořil obrovský muž – měl hodně přes 180 cm a postavu hráče amerického fotbalu. Šel tak blízko ní, že mu kdykoliv, když se nečekaně zastavil, narazila do zad. Měla s sebou sice přítele, ale ten velký muž fungoval jako živý štít. A pak, během krátkého záblesku světla, vyskočil těsně u jejího obličeje zombík s motorovou pilou bez čepele. Hleděli si navzájem do očí. Strašlivě zaječela, což evidentně vyděsilo i toho vysokého muže, který pak, zalitý bílou září, praštil toho zombíka do tváře. Najednou se místo zombíka na zemi svíjel nějaký teenager. Strhl si masku, z úst mu tekla krev a nařikal. A jí ho nebylo ani trochu líto, právě naopak, byla tomu hráči amerického fotbalu vděčná.

Tohle jsou taky teenageři, ti dva se zbraněmi. Dospělí nejsou, a jestli, tak jen tak tak. Navíc jsou to idioti. Nepřipustí, aby jejího syna zabil párek nablblých hovad, která si u toho prozpěvují.

Ona se taky kouká na filmy. Stejně je to celé tady jako z nějakého filmu. A jestli je ona jednou z postav, o to snazší bude tu roli hrát. Jednou rukou pustí Lincolna – druhou stále ještě hladí jeho zacuchané kudrny. Prsty šátrá po tom kusu betonu, který předtím odhodila. Má ostré hrany a je docela dost velký, pěkně jí sedí v dlani, jako baseballový míč. Přitáhne si ho ke stehnu a prsty dál pročesává v kruzích hlínu kolem. Nahmatá další kámen, tak velký, že ho ani neodkáže prsty uchopit.

Nepatrně se nakloní a Lincolna si posune o něco dopředu, aby mohla natáhnout ruku za sebe. Neví, jestli je to chytrý nápad, nebo naopak úplná bláhovost, ale i přesto sevře ještě pevněji kámen v ruce, zpevní rameno a hodí ho přes zadní plot jejich výběhu, dost možná i skrz větve stromů a dál až ke kolejím nebo keřům rostoucím kolem.

Schválně se příliš nerozmýšlela ohledně toho, kam mířit.

Jedna, dva... Odpočítává s rukou zamrzlou ve vzduchu. Zableskne, jak kámen narazil do větve nebo listí. Udělalo to větší hluk, než čekala, navíc nedohodila tak daleko, jak chtěla, ale v každém případě mimo výběh až někam ke kolejím. Také je to pár metrů za těmi muži, pokud tedy pořád postávají u toho druhého plotu.

Přemítá, jestli to neznělo přesně tak, jako že se je někdo snaží zmást.

Podle všeho však ne, protože ti dva nadšeně zařičí a poslušně se vydají za zvukem. Musí se u toho prodírat malými stromky a ostružinami, které rostou všude kolem cestiček. Kráčí proto dost neohrabaně a nejistě, ale v každém případě nedočkavě.

Doufat, že si ti dva zlomí nohu, je asi naivní. Zatímco se pořád ještě prodírají porostem, ona vytáhne zpod stehna telefon. Studí ji v rukou. Teď už je to jen kus plastu, nic víc. Ale kdepak. Je to mnohem víc než to. Právě kvůli tomu telefonu tu teď sedí a schovávají se před muži, kteří jsou ve tmě vůbec rádi, že jdou.

Další zvuk – výstřel. Tentokrát to překvapivě zní spíš jako psací stroj, pomalé soustředěné úhozy. Ani sebou netrhne. Sama nechápe, jak je možné, že už se vůbec nebojí. Je možné, že si na to zvykla. Ostatně si ani nemyslí, že by stříleli jejím směrem. Konečně jedná, místo aby se pořád jen klepala strachy.

Pomalou a dlouze vydechne. Už se neklepe. Je klidná, odhodlaná a připravená, jako nějaký nástroj vyřezaný a naleštěný ke konkrétnímu účelu. Přejede palcem po telefonu, takže se mu opět rozsvítí displej, a pak ho hodí, co nejdál to jen jde, přes pletivový plot směrem k bambusům až tam, kde na zemi viděla borové jehličí. Samozřejmě je tu riziko, že ti muži uvidí svítící telefon v letu nebo že telefon dopadne na beton, tam se roztříští a co hůř, prozradí tak, že ho někdo hodil – ten dopad bude evidentní. A tím se všechno pokazí. Ale už se tu nehodlá dál krčit jako nějaká bezmocná chudinka. Sleduje, jak telefon rotuje, neochvěj-

ně letí, plynule, jako by byl stvořen pro tuto chvíli a toto místo. Žádné tříštění se však neozvalo, jenom takové měkké žuchnutí, když telefon dopadl. Přemítá, zda to mohli slyšet.

„Co?“ ozve se jeden z nich a pitomé pleskání nohou na tom pitomém plevelu konečně ustane. Jsou zmatení. Slyšeli to, což může být dobré znamení, ale i špatné, holt to už ale udělala. Zatahala za nitky podobně, jako to dělali oni předtím s ní, a najednou je mnohem akčnější a sebevědomější.

Probouzí se v ní síla.

V dálce svítí displej. Skrz kosočtvercová oka pletiva je to jen taková jasná tečka. Mířila slušně, i když perfektní to taky nebylo. Ale zůstal ležet displejem navrch – v to doufala – několik kroků hluboko v bambusovém porostu. Světlo displeje ozařuje pruh bambusových kmenů a i lehce se tetelící lístečky.

„Támhle,“ ukáže jeden z nich. Tu se stíny rozvlní, jak se rozeběhnou přes beton, skrz světlo dopadající sem z terasy pavilonu opic. Ale to už jsou zase za hranicí světla a naklánějí se nad telefonem. Na okamžik vypadají jejich ruce a obličeje přízračně.

Joan pozoruje, jak si jeden z nich zvedne telefon až k obličeji. Je hladce oholený a má světlé vlasy. Běloch, přesně, jak si myslela. S hubenou a nezajímavou tváří. Napadne ji, jestli to není ten s tišším hlasem. Zkoumá, zda jeho tvář odpovídá tomu hlasu.

Ještě však neskončila. Zatímco muž studuje displej, Joan opět napřáhne ruku. V dlani svírá druhý z kamenů a mí-

ří tentokrát za muže, dál po cestě, na druhou stranu od jejich skrýše a taky od kolejí. Dál do hlubin zoo, k výběhům, prostě zpátky. Kdyby se dal dopad těch kamenů zakreslit, tvořily by, jak doufá, přímku, a ta by měla vést zpátky k chodníkům a toaletám a lavičkám a stolům, tedy k místům, kde jsou na první pohled evidentní skrýše a nápisy a cedule. Ať už je to zavede kamkoliv, bude to pryč odsud.

Lincoln něco zabrblá. Polekalo ho, jak škusbla rukou. Joan vzápětí kámen odhodí. Slyší, jak dopadl na něco pevného, ale měkkého. Do hlíny, řekla by.

„Utíkají?“ pronese vyšší z hlasů. Ten, který drží telefon.

Telefon nejspíš vypnul nebo ho strčil do kapsy, protože jeho světlo zhaslo. Slyší, jak běží po cestičce pryč od ní a Lincolna. Ženou se za kamenem, ale zase nijak překotně, protože se nemají čeho bát. Užívají si to.

To, co udělala, není žádná velká věda. Něco podobného nejspíš viděla v některé repríze *Scarecrow and Mrs. King* nebo v *Predátorovi* nebo v nějakém jiném akčním filmu. (Je to zvláštní, představit si tak sebe samu na gauči s Lincolnem před televizí. Lincoln se k ní tiskne a ucucává z lahve, pořád něco vykládá, protože nevydrží ani minutu, aniž by se na něco nezeptal). Předpokládá, že ti střelci viděli podobných filmů tisíce. Nezbyvá než doufat, že jsou hodně nafoukaní a taky dost hloupí na to, aby něco pořádně plánovali.

Pořád ještě slyší jejich kroky, ale už méně zřetelně. Jen lehké, rytmické pleskání o beton.

Uvědomí si, že je Lincoln hrozně tichý. Kdyby ji nebolela ruka a necítila jeho tíhu na boku, klidně by zapomněla, že tu je taky.

„Zlatíčko?“ zeptá se.

Jen se k ní ještě víc přitiskne, aniž by zvedl hlavu.